

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **C. H. P.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2023, č. j. 4 Az 30/2022 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 10. 2022, č. j. OAM-803/ZA-ZA11-HA13-2022, neudělil žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), mezinárodní ochranu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 23. 6. 2023, č. j. 4 Az 30/2022 – 37.

[2] Městský soud při posuzování důvodnosti žaloby vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil zejména délkou nepřetržitého pobytu na území ČR (15 let), který nebyl od počátku neoprávněný, neboť do roku 2015 měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které mu však nebylo prodlouženo. Dále v žádosti odkázal na rodinné vazby (v ČR má nezletilou dceru ve věku 13 let a přítelkyni, obě jsou držitelky povolení k trvalému pobytu v ČR, s nimiž žalobce sdílí společnou domácnost a chce s nimi zůstat), ekonomické a sociální vazby na území ČR a jejich absenci v zemi původu. Poukázal také na svůj nepříznivý zdravotní stav (má vysoký krevní tlak, na který bere léky, špatný sluch na levém uchu a bolí ho záda) a pokročilý věk. Dále žalobce uvedl, že v zemi původu mu hrozí hmotná nouze a nemá dostatek peněžních prostředků na vycestování a následný pobyt ve Vietnamu. Nemá tam práci, ani kde bydlet, v ČR jej živí jeho přítelkyně, která podniká. Žalobce také zdůraznil, že kromě humanitárního azylu, případně doplňkové ochrany, již fakticky nemá žádné

možnosti řešení své pobytové situace, a to s ohledem na bezprostředně hrozící správní vyhoštění se stanovením doby zákazu vstupu na území členských států EU v délce dvou let.

[3] Městský soud nepřisvědčil žalobní námitce, že žalovaný nesprávně posoudil otázku neudělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), který měl být žalobci dle jeho názoru udělen s ohledem na jeho rodinný život na území ČR. Ztotožnil se se závěry žalovaného, že žalobcem tvrzené skutečnosti v jeho žádosti o mezinárodní ochranu nenasvědčují tomu, že se jedná o případ hodný zvláštního zřetele, pro který by mu měl být udělen humanitární azyl. Městský soud dodal, že žalovaný se z hlediska § 14 zákona o azylu zabýval i rodinnou situací žalobce (přihlédl k tomu, že v ČR žije se svou přítelkyní a jejich nezletilou dcerou ve věku 13 let, přičemž ve Vietnamu již žalobce nemá vazby); ani tyto okolnosti však nepovažoval městský soud za natolik mimořádné, aby bylo „*nehumánní*“ žalobci tuto formu mezinárodní ochrany neudělit.

[4] Na podporu správnosti postupu žalovaného městský soud odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2021, č. j. 2 Azs 161/2021 - 29, v němž byly skutkové okolnosti obdobné jako v případě nynějšího žalobce (tehdejší stěžovatel pobýval v ČR od roku 2009, měl v ČR družku a tříletého syna). Obdobně tomu dle městského soudu bylo v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 250/2020 - 33, ve kterém soud posuzoval případ, kdy tehdejší stěžovatel pobýval na území ČR od roku 1994, měl zde přítelkyni a dvě zletilé děti, občany ČR, které dosud vyživoval (syn studoval střední školu a dcera byla nezaměstnaná). Městský soud dále konstatoval, že naproti tomu žalobcem odkazovaný případ posuzovaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020 - 36, se svými skutkovými okolnostmi od projednávané věci zřetelně liší, neboť v judikovaném případě byli stěžovateli vedle matky též nezletilé děti (ve věku dvou a šesti let), státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky, které se narodily v ČR; právě s ohledem na ochranu práv nezletilých stěžovatelů Nejvyšší správní soud v bodech 32 a 35 zmiňovaného rozsudku uvedl, že okolnosti jejich rodinného života z hlediska možného poskytnutí humanitárního azylu nebyly žalovaným náležitě posouzeny. Tato situace byla však dle městského soudu nesrovnatelná s případem žalobce, neboť je dospělý a práceschopný, nezletilá dcera žalobce v řízení jako žadatelka nevystupovala.

[5] Městský soud se neztotožnil ani se žalobní námitkou, že již samotné vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR vyplývajícími z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“) a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Poukázal na to, že Nejvyšší správní soud rozsudkem (jednalo se však o usnesení – pozn. NSS) ze dne 8. 2. 2023, č. j. 6 Azs 170/2022 - 40, odmítl pro nepřijatelnost kasační stížnost proti rozsudku městského soudu, jímž soud zamítl žalobu nynějšího žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Ohledně posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném usnesení odkázal na své předchozí rozhodnutí týkající se dřívějšího rozhodnutí o správním vyhoštění též nynějšího žalobce (rozsudek ze dne 16. 2. 2022, č. j. 3 Azs 112/2021 - 51), v němž se podává, že i „*při zohlednění zájmu nezletilé dcery na společném rodinném životě se stěžovatelem nepředstavuje správní vyhoštění stěžovatele nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a s ohledem na okolnosti případu splňuje podmínky legitimacy a nezbytnosti.*“

pokračování

[6] Závěrem městský soud uvedl, že okolnosti soukromého a rodinného života mohou být v určitých výjimečných případech relevantní z hlediska poskytnutí doplňkové ochrany, zejména dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. z hlediska možného porušení čl. 8 Úmluvy. V tomto smyslu tedy městský soud korigoval úvahu žalovaného, který ve svém rozhodnutí uvedl, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Tento nedostatek rozhodnutí žalovaného byl však dle městského soudu překlenut tím, že se žalovaný v souvislosti případným vycestováním žalobce okolnostmi jeho rodinného života věcně zabýval, přihlédl k tomu, že na území ČR žalobce žije se svou družkou a nezletilou dcerou, avšak výjimečné okolnosti, kdy by nepřiměřeným zásahem byla již nutnost pouhého vycestování žalobce z území ČR, neshledal. Přitom zvážil všechny podstatné skutkové okolnosti týkající se rodinného života, které žalobce uváděl ve správním řízení. Městský soud uzavřel, že nebyla-li shledána nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v souvislosti s jeho správním vyhoštěním spojeným se zákazem pobytu po dobu dvou let, tím spíše se nemůže jednat o porušení mezinárodních závazků v případě nutnosti pouhého vycestování žalobce z území ČR ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, což je bezpochyby zásahem méně intenzivním.

[7] Kasační stížnost podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v zásadním pochybení městského soudu při výkladu ustanovení hmotného i procesního práva, a to ve vztahu k nedostatečnému zhodnocení důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, které mělo dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[8] V první řadě stěžovatel namítá, že řízení předcházející vydání rozhodnutí žalovaného bylo zatíženo vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu stran individuálních okolností rozhodných pro posouzení nejlepšího zájmu jeho nezletilé dcery a související intenzity zásahu do základního práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života. Stěžovatel žalovanému zejména vytýká, že neprovedl výslech partnerky stěžovatele ani si neopatřil stanovisko příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Pro tuto vadu bylo namístě, aby městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

[9] Stěžovatel také nesouhlasí s městským soudem, že neuvedl žádné specifické okolnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na nepřiměřenost zásahu do jeho práv. Stěžovatel poukázal na to, že je otcem 14leté nezletilé dcery (v době rozhodování o kasační stížnosti je jí již 15 let – pozn. NSS), která se v ČR narodila a plní zde povinnou školní docházku. Nezletilá dcera stěžovatele je do české společnosti plně integrovaná, má zde sociální i rodinné zázemí. Stěžovatel pak má ke své nezletilé dceři řadu rodičovských práv a povinností, vyplývajících z rodičovské odpovědnosti, ale rovněž povinnost vyživovací. Uplatňování práv a povinností k nezletilému dítěti by nebylo možné, pokud by musel vycestovat z území členských států Evropské unie a setrvávat tam po stanovenou dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, a následně tam zůstat po předem nepředvídatelnou dobu, než se mu podaří vyřídit si pobytové oprávnění na území ČR. Ačkoliv v důsledku rozhodnutí žalovaného není nucena vycestovat z území členských států

Evropské unie přímo nezletilá dcera stěžovatele, rozhodnutí žalovaného má „*nezpochybnitelný nepřímý faktický i právní dopad*“ na její další život, vývoj a výchovu, neboť nutí jejího otce neprodleně vycestovat z území členských států Evropské unie na předem stěží předvídatelnou dobu.

[10] Dále stěžovatel tvrdí, že městský soud pochybil při výkladu pojmu *případ hodný zvláštního zřetele* ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť jej ve shodě s žalovaným interpretoval příliš restriktivně a neuvažoval o tvrzených rodinných vazbách a absenci zázemí v zemi původu jako o možných důvodech pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti stěžovatel odkazuje na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 307/2020 - 36, v němž se uvádí, že skutečnosti týkající se rodinného soužití a vazeb na území ČR mohou být potenciálně relevantní pro posouzení možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

[11] Obdobně se stěžovatel neztotožňuje s právním závěrem městského soudu a žalovaného, že skutkové okolnosti jeho případu nenaznačují, že by mu v případě samotného vycestování do země původu a neudělení doplňkové ochrany vznikla vážná újma ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Závěr městského soudu, že rodinné a osobní vazby nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, považuje stěžovatel za nesprávný a poukazuje opět na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 307/2020 - 36. Dodává, že co se týče odůvodnění absence vážné újmy v případě vycestování stěžovatele do země původu, tak městský soud do značné míry převzal argumentaci Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 3 Azs 112/2021 - 51, který se týkal správního vyhoštění stěžovatele z území členských států Evropské unie. Stěžovatel má za to, že tato dvě řízení (řízení o udělení mezinárodní ochrany a řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie) jsou na sobě nezávislá a závěry přijaté v jednom z nich by neměly být přejímány do odůvodnění rozhodnutí ve druhém případě. Ačkoliv se jak v řízení o správním vyhoštění, tak v řízení o udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona o azylu posuzuje, zda by cizinci vycestováním do země státního občanství mohla vzniknout újma na jeho právu na respektování soukromého a rodinného života, tato řízení plní odlišný účel. Potom i újma vznikající následkem rozhodnutí ve věci samé dosahuje různé intenzity. Bylo-li stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce dvou let, představuje navazující neudělení mezinárodní ochrany mnohem závažnější zásah do jeho práv a zájmů než uložené správní vyhoštění, jelikož současně má za následek nutnost neprodleného výkonu stěžovateli uložené povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[12] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že městský soud shledal odůvodnění rozhodnutí žalovaného nedostatečným a jeho závěry korigoval v tom směru, že nahrazoval odůvodnění rozhodnutí žalovaného svými úvahami, které však opřel o skutková zjištění a právní závěry přijaté v jiném správním a navazujícím soudním řízení (ve věci jeho správního vyhoštění). V tomto postupu shledává stěžovatel pochybení městského soudu, pramenící z nedostatečně zjištěného skutkového stavu v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[13] Stěžovatel také označuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož ten přejímá právní závěry Nejvyššího správního soudu a skutková zjištění

pokračování

učiněná v řízení o správním vyhoštění stěžovatele, aniž by reagoval na jím uplatněné žalobní námitky, dostatečně reflektoval nejlepší zájem nezletilé dcery stěžovatele a vyhodnotil, zda rozhodnutí žalovaného splňuje požadavky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel se rovněž neztotožňuje s městským soudem, že neudělení mezinárodní ochrany představuje méně intenzivní zásah do práv a zájmů stěžovatele než rozhodnutí o jeho správním vyhoštění.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že městský soud se v napadeném rozsudku nedopustil namítaných pochybení. Naopak označuje rozsudek za přezkoumatelný a zákonný, a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, případně odmítnutí pro nepřijatelnost.

[15] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, *že jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[16] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech (zde ve věci mezinárodní ochrany) je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů (resp. městského soudu). Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládala zásadní pochybení městského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[17] Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti právě v zásadním pochybení městského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, které spočívalo v nedostatečném zhodnocení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, jež mělo dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[18] Nejvyšší správní soud se však s tímto tvrzením neztotožňuje a přijatelnost kasační stížnosti v souvislosti s ním neshledal.

[19] Městský soud se dostatečně zabýval tím, zda stěžovatelem tvrzené důvody v jeho žádosti o mezinárodní ochranu (zejména to, že má v ČR nezletilou dceru, která se zde narodila, a v případě vyhoštění stěžovatele by došlo k dlouhému odloučení, navíc stěžovatel by o ni nemohl pečovat) odůvodňují udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Při hodnocení těchto námitek vycházel městský soud z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu.

[20] Co se týče otázky ohledně neudělení humanitárního azylu stěžovateli, předně je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že na udělení humanitárního azylu není nárok (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61) ani subjektivní právo (viz rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Podle § 14 zákona o azylu jde při rozhodování správního orgánu o posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o „*případ hodný zvláštního zřetele*“, přičemž tento neurčitý právní pojem ani nestanoví kritéria, která by měla splňovat životní situace žadatele. Norma tedy dává správnímu orgánu poměrně široký prostor pro správní uvážení. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, „*správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.*“ Městský soud přitom těmto nárokům na soudní přezkum dostal. Nevyloučil ani, že existence rodinných vazeb cizince na území ČR obecně může být důvodem pro udělení humanitárního azylu, nicméně dospěl k závěru, že v posuzované věci tomu tak nebylo (a též vysvětlil skutkové a právní odlišnosti oproti případu posuzovanému v rozsudku č. j. 5 Azs 307/2020 - 36, jehož se dovolávat stěžovatel).

[21] To samé platí o posouzení, zda stěžovatelem tvrzené důvody svědčí pro udělení doplňkové ochrany. Městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatoval, že okolnosti soukromého a rodinného života žadatele o mezinárodní ochranu mohou být v určitých výjimečných případech relevantní z hlediska poskytnutí doplňkové ochrany, zejména dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. z hlediska možného porušení čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27; jednalo se o případ, kdy měl cizinec manželku českou státní občankou, s níž se mu na území ČR narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky byl závažný a neumožňoval jí starat se o dítě). Pokud městský soud shledal, že okolnosti tvrzené stěžovatelem nejsou natolik výjimečné, aby odůvodňovaly udělení doplňkové ochrany dle zmíněného ustanovení zákona o azylu, postupoval v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[22] Stejně tak přijatelnost kasační stížnosti nezpůsobuje tvrzené nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným, které se dle kasační argumentace pokusil zhojit teprve městský soud tak, že doplnil úvahy žalovaného skutkovými zjištěními z řízení o správním vyhoštění stěžovatele (viz odst. [12] shora). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 112/2021 - 51 (týkajícího se předchozího rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele) městský soud použil zejména jeho nosný argument, dle něž čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Ten je nepochybně platný také v nynějším případě týkajícím se řízení o udělení mezinárodní ochrany. Lze tak shrnout, že městský soud se v tomto ohledu nedopustil žádného pochybení, natož pochybení zásadního rázu, které by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[23] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že stěžovatel se rovněž výslovně dovolával nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. Rozsudek

pokračování

městského soudu je však řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a městský soud v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na smysl všech žalobních námitek. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu také městský soud pečlivě odůvodnil, proč se dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tedy že vyhoštěním stěžovatele nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, a to i při zohlednění nejlepšího zájmu nezletilého dítěte – dcery stěžovatele.

[24] Žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, Nejvyšší správní soud v projednávané věci rovněž nenalezl. Otázky, které stěžovatel nastolil v žalobě a kasační stížnosti, již byly opakovaně v judikatuře tohoto soudu řešeny, přičemž městský soud na tuto judikaturu v napadeném rozsudku odkázal.

[25] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro **nepříjemnost** odmítl.

[26] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu